

Un conte o realitat?

Una vegada en un racó del món hi havia un petit país, tan petit, tan petit que del campanar d'un poble es podia veure el campanar del poble veí. Allà la gent era molt treballadora i pagava molts, però molts impostos a uns Senyors d'un país molt més gran, que els anava collant, cada vegada més i més. Però ells callaven i seguien pagant, treballant cada vegada més, malgrat que el resultat del seu treball i la riquesa que fornava, gairebé sencera, anava a parar a casa dels Senyors del país gran. Aquests senyors creien que, per mor d'una guerra que el petit país havia perdut i ells havien guanyat, tenien tot el dret del món a que fossin els ciutadans del país petit els qui els paguessin totes les seves disbauxes.

Aquest petit país, amb més de 1000 anys d'història, havia tingut les seves pròpies lleis, el Parlament més antic d'Europa, el Llibre del Consolat de Mar, publicat el 1414 i que avui en dia encara ha estat una verdadera font d'inspiració per les Lleis del País Gran i d'altres contrades.

Disposa de grans monuments com poden ser el Monestir de Ripoll (datat l'any 1032) Montserrat, Sant Martí del Canigó, Sant Miquel de Cuixà, Sant Joan de les Abadesses, Sant Pere de Roda...

En el Llibre del Consolat del Mar se'ns parla de l'organització de la nau, dels drets i deures del Capità i la tripulació, de les mercaderies, de les

avaries i d'altres particularitats del comerç marítim. Tot això demostra que, encara que sigui un país petit, és molt gran en cultura, legislació, formes de viure, tractats internacionals, etc.

A més a més, en aquest petit país, tenien el costum de parlar en un idioma que al país gran no li agradava. Deien que no l'entenié i que era una gran disbauxa i un gran disbarat gastar els pocs diners que els deixaven per l'ensenyament d'aquest idioma. Van arribar a la pocavergonya de manar que si un marrec del país gran, a l'escola, volia que és parles el seu idioma, el castellà, tots els altres nens i nenes es veien obligats a deixar de parlar el dels seus pares i seguir en un idioma que els havia estat imposat. Aquest idioma, que volien defensar en el petit país era, naturalment, el català.

Us explicaré algunes de les servituds, calamitats i desastres que va patir el petit país i que sovint són el germen de tots els mals que seguim patint.

Bé, ja fa molts anys que hi va haver un Capità General del Gran País, que l'anomenaven el "Conde de España", personatge extravagant i cruel que va cometre barbaritats al petit país (bé, ja veieu que parlo de Catalunya) arran de la primera guerra carlina. I tanta i tanta va ser la seva crueltat que va ser anomenat "el tigre ferotge". I van ser tantes i tantes les seves malifetes, que els seus propis partidaris el van treure de les

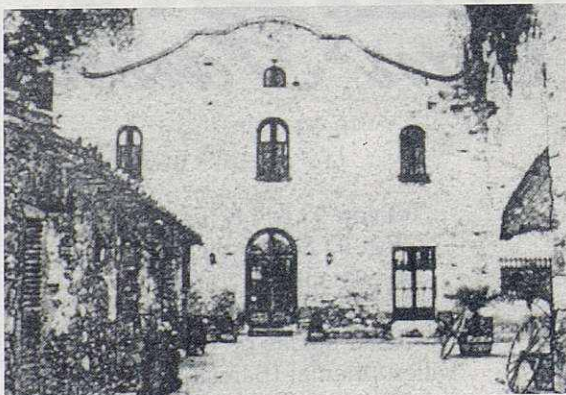
seves files i ordenaren executar-lo. Es van escriure romanços com aquest petit verset que ho diu quasi tot.

"Conde España, Conde España,
tú me abandonas por fin.
Y gracias a Dios me libras
de la fiera mas ruín."

Però abans de tot això encara havíem tingut desfetes més grans i més greus, i que van ser l'inici de tres segles de malaurances per el nostre poble. Va començar amb la guerra dels Segadors i van continuar amb el 1714. Els catalans van perdre el setge de Barcelona, defensada pel Conseller en Cap Rafel de Casanova, al front de 10000 homes contra 40000 assaltants i, és clar, en caure ferit en Rafel de Casanova, al final la ciutat va capitular davant el Duc de Berwick, general en cap de les forces franco-espanyoles. Era l'Onze de Setembre de 1714.

A rel d'aquella desfeta el catalans van perdre tota la seva sobirania amb l'anomenat Decret de Nova Planta del rei d'Espanya Felip V, que abolia totes les institucions, lleis, furs, etc. que regien Catalunya, i tots passàvem a ser súbdits del rei d'Espanya (que, malgrat els segles transcorreguts, encara ens tenen per súbdits, no per ciutadans). Tot el que fes olor de la llengua pròpia va ésser prohibit. No es podia ni tan sols parlar el català en família, ja que si et sentia algú et podia denunciar. D'això parlava en al començament del relat.

LA MAMA restaurant

Ctra. de Parets a Bigues, km. 12,5

Tel. 93 844 64 06

STA. EULÀLIA DE RONÇANA